

Nagyböjt 3. vasárnapja

Róm 5,1-8

Krisztus meghalt a bűnösökért

¹Mivel tehát a hit révén megigazultunk, békében élünk az Istennel, Urunk, Jézus Krisztus által. ²Általa jutottunk hozzá a hitben a kegyelemhez, amelyben élünk, és dicsekszünk a reménységgel, hogy az isteni dicsőség részesei lehetünk. ³De nemcsak ezzel, hanem még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, ⁴hogy a szenvedésből türelem fakad, a türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reménység. ⁵A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete. ⁶Amikor még erőtlenek voltunk, Krisztus az erre alkalmas időben meghalt a bűnösökért, ⁷noha az igazért is alig hal meg valaki, legföljebb jó emberért vállalják a halált. ⁸Isten azonban azzal tesz tanúságot irántunk való szeretetéről, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.

Krisztus megváltó halálát magától értetődő isteni dolognak tartjuk. Az igazi drámaiságát azonban csak akkor fogjuk fel, ha belehelyezzük ezt az emberi helytállások közé. Érdemes emlékeznünk Pál megfogalmazására: „Amikor még erőtlenek voltunk, Krisztus az erre alkalmas időben meghalt a bűnösökért, noha az igazért is alig hal meg valaki, legföljebb jó emberért vállalják a halált” (Róm 5,6-7). Az emberek értékítélete és áldozatvállalási képessége másként működik, mint Krisztusé. A bűnös embert értéktelennek tartjuk, és igyekszünk a magunk jó hírneve érdekében tőle elkülönülni. Egészen mást él át egy anya, amikor saját gyermeke bűnéről van szó. Atél valamit Isten szeretetéből, bűnei ellenére sem akarja kitagadni gyermekét. Ezért volt különös jelenség II. János Pál pápa és az ellene merényletet elkövetett gyermek édesanyjának a találkozása. Az anyáé marad a gyermek bűnösen is, a gyermeke által elkövetett bűn miatt ugyan gyöttri a bűntudat, de a testéből született magzat iránti ragaszkodó szeretet is megmarad. Isten természetfölötti szeretetét és a bűnösök iránti magatartását ezek a viszonyok jól modellezik. Pál nem bírőként mutatja be Istent és Jézus Krisztust, hanem megmentőként vagy teológiai nyelven, megváltóként. Istennek ezt az arcát Jézus Krisztus mutatta meg a jeruzsálemieknek és Pálnak is. Érdemes felidézni az Apostolok Cselekedeteiből Pál megtérésére vonatkozó keresztény reflexiót Ananiásról, aki tiltakozik az ellen, hogy Pált meggyógyítsa. „Uram, sokaktól hallot-

tam, hogy ez az ember mennyit ártott szentjeidnek Jeruzsálemben. Itt pedig megbízása van a főpapoktól, hogy bilincsbe verjen mindenkit, aki segítségül hívja a nevedet” (ApCsel 9,13b-14). Ezek egy hittestvéreiért aggódó, igen tiszteletreméltó keresztény őszinte szavai, melyeket azonban az emberi félelem motivál. Ekkor következik az isteni szó: „Az Úr ezt válaszolta neki: »Menj csak, mert eszközömül választottam, hogy megismertesse nevemet a pogány népekkel, a királyokkal és Izrael fiaival. Megmutatom majd neki, mennyit kell értem szenvednie«„ (ApCsel 9,15-16). Az emberi aggódással szemben áll Isten prófécijája a megtérő jövendő sorsáról. Isten kegyelme után Pál életének meghatározó élménye volt tapasztalata a keresztény közösségtől szerzett tapasztalata, elsőként Ananiástól. A vak Pálnak ő adta vissza a szeme világát. Joggal tekinthetjük azonban ezt a jelenetet egy kettős pszichikai folyamat szimbolikus leírásának. Lelki értelemben Ananiás és Pál egyaránt vakok. Ananiás nem érti ebben a szituációban Isten bűnösöket megmenteni szándékozó tervét. Ezért van szüksége isteni sugallatra. Fel kellett ismernie a tényt, hogy Pál Isten értékes eszköze lehet bűnösöként is. Ananiás nem egy jó emberért, hanem egy keresztényüldözőért vállalta a szokatlan lépést. A természetes félelmét legyőzte a természetfeletti bizalom. Pál ebben a helyzetben semmit sem bizonyított még, de Isten bizalma és Ananiás együttműködése elsötétült lelkében olyan világosságot gyújtott, ami nélkül nem születhetett volna meg Saulból Pál, a népek apostola.

Nagy kérdés, hogy Krisztus megváltásában részt tudunk-e így venni és gyarapítani tudjuk-e a megtérők számát, akik bűnösöként érkeznek, és nem a megváltás és megbocsátás teóriájával, hanem annak gyakorlatával kell találkozniuk ahhoz, hogy Isten értékes eszközei legyenek.